

Nr 238.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om rätt för Konungen att medgiva undantag från vissa stadganden angående bankbolags inlåning; given Stockholms slott den 9 mars 1934.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om rätt för Konungen att medgiva undantag från vissa stadganden angående bankbolags inlåning.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

lag om rätt för Konungen att medgiva undantag från vissa stadganden angående bankbolags inlåning.

Härigenom förordnas, att Konungen för viss bestämd tid, dock ej längre än till och med den 30 juni 1936, må i nedan angivna hänseenden medgiva undantag från vad i 49 och 165 §§ lagen om bankrörelse stadgas om bankbolags inlåning:

1. Bankbolag, vars egna fonder uppgå till mera än fem miljoner kronor, må befrias från skyldighet att iakttaga stadgandet att inlåningen icke må överstiga åtta gånger beloppet av bolagets egna fonder.

2. Utöver det belopp, vartill bankbolags inlåning jämlikt nämnda lagrum samt medgivande som kan hava lämnats enligt första punkten högst må uppgå, må inlåning förklaras tillåten med ett belopp motsvarande bolagets inneliggande kassa jämte vad för bolagets räkning inestår hos Sveriges riksbank.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningsamling.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 23 februari 1934.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, *fråga om ändrade bestämmelser beträffande förhållandet mellan bankbolags inlåning och egna fonder* samt anför därvid:

Enligt 49 och 165 §§ lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse, såsom dessa lagrum lyda enligt lag den 21 maj 1920 (nr 211), må bankaktiebolags och solidariskt bankbolags inlåning, där bolagets fonder uppgå till högst fem miljoner kronor, allenast med det belopp, som motsvarar vad för bolagets räkning inestår hos annat inländskt bankbolag, överstiga fem gånger beloppet av bolagets egna fonder. Uppgår bankbolags egna fonder till mera än fem miljoner kronor, må enligt samma lagrum inlåning äga rum högst till belopp av tjugufem miljoner kronor ökat med nio gånger skillnaden mellan beloppet av bolagets egna fonder och fem miljoner kronor, dock att inlåningssumman icke må överstiga åtta gånger beloppet av bolagets egna fonder.

En viss möjlighet till avvikelse från dessa bestämmelser förefanns på sin tid jämlikt lag den 17 maj 1923 (nr 114) angående likställande i särskilt avseende av visst upplånat kapital med bankbolags egna fonder. Denna lag innehöll, att vid beräkning av det belopp, vartill inlåning till visst bankbolag jämlikt ovan berörda lagrum högst finge äga rum, finge, efter därtill av Konungen lämnat tillstånd, tills vidare, intill dess tillståndet återkallades, med bankbolagets egna fonder likställas visst kapital, som tillförts bolaget mot av bolaget utfärdade skuldförbindelser, enligt vilka vederbörande fordringsägare ägde rätt till betalning ur bolagets tillgångar först efter andra bolagets borgenärer än dem, som mot förbindelser av enahanda innehåll lämnat bolaget försträckning. Lagen hade avseende å lån mot s. k. förlagsbevis. Enligt särskilt stadgande fick tillstånd ej meddelas efter utgången av år 1925. Tillstånd lämnades för två banker, i båda fallen för tiden till utgången av bankernas dåvarande oktrojer, respektive 1925 och 1931 års utgång.

Frågan om en förnyelse av 1923 års lagstiftning var på tal i den nu

mera av riksdagen antagna propositionen (nr 16) till årets riksdag med förslag till lag om solidariskt bankbolags ombildning till bankaktiebolag. I yttrande över det till bank- och fondinspektionen remitterade lagförslaget, vilket bland annat innebar att med ombildningen skulle följa skyldighet att inlösa kommanditfond, hade styrelsen för ett av de solidariska bankbolagen uttalat önskvärdheten av att genom en ny lag möjlighet bereddades för Kungl. Maj:t att meddela sådant tillstånd, som avsetts med 1923 års lag, i fråga om förlagsbevis, vilka kunde komma att utgivnas för inlösen av kommanditlotter. I anledning av detta yttrande hade bank- och fondinspektionen anfört, att inlösendet av kommanditfond möjligen i något fall skulle komma att vålla olägenhet såtillvida, att efter ombildningen svårighet kunde uppstå för upprätthållandet av den i 49 § banklagen föreskrivna relationen mellan inlåning och egna fonder. De för bankaktiebolag gällande bestämmelserna beredde emellertid möjlighet för bolaget att för undanröjande av denna svårighet utfärda preferensaktier eller att öka grundfonden i övrigt. Vid sådant förhållande syntes man icke, i varje fall icke förrän förutsättningarna för ett utnyttjande av denna möjlighet blivit inom vederbörande bankbolag närmare prövade, böra välja den utväg, som av nämnda bankstyrelse förordats. För egen del anförde jag i yttrande till statsrådsprotokollet den 10 november 1933, då det inom finansdepartementet utarbetade lagförslaget remitterades till lagrådet — under hänvisning i övrigt till inspektionens uttalande — att spörsmålet, huruvida en ny lagstiftning i överensstämmelse med 1923 års lag borde genomföras, vore en fråga, till vilken jag icke då vore beredd att taga ståndpunkt.

I skrivelse till Konungen den 9 december 1933 hemställde *svenska bankföreningens styrelse* om åtgärder i syfte att möjlighet ånyo bereddades bankerna att i fall av behov erhålla tillstånd att vid beräkning av sin inlåningsrätt med sina fonder likställa kapital, som anskaffats genom emission av förlagsbevis. Styrelsen anförde därvid:

I sitt år 1927 avgivna betänkande med förslag till ändringar i lagen om bankrörelse hade 1924 års bankkommitté yttrat, att bankaktiebolagens behov av stärkt kassaställning eller ökat rörelsekapital dittills i åtskilliga fall fyllts, förutom medelst grundfondstillskott, genom utgivande av förlagsbevis, med andra ord räntebärande skuldebrev med rätt till betalning före aktieägarna men efter övriga fordringsägare. Däremot hade möjlighet icke funnits för bankaktiebolagen att för vinnande av sagda syften anlita den utväg, som för andra aktiebolag stode öppen, nämligen utgivande av preferensaktier, ehuru dylik utväg syntes kunna för ändamålet vara lämpligare. Med hänsyn härtill hade kommittén föreslagit sådana ändringar i banklagen, att möjlighet skulle beredas till utgivande av preferensaktier. Detta förslag hade vunnit statsmakternas godkännande och blivit realiserat genom år 1928 genomförda ändringar i banklagen.

Ehuruväl sedan dess vid åtskilliga tillfällen bankaktiebolag funnit erforderligt vidtaga särskilda åtgärder för stärkande av sin kapitaltillgång, hade hittills ingen bank utgivit preferensaktier. Däremot hade vid ett fler-

tal tillfällen upptagits antingen helt nya förlagslån eller ock sådana, som inneburit konvertering av äldre lån. Över huvud visade förhållandena under det sista årtiondet ej blott inom bankväsendet utan ock inom industrien, att då det gällde att tillföra äldre bolag ökade kapitalmedel upptagande av förlagslån ofta vore den bäst framkomliga vägen, vilken kunde till fördel för både bolag och allmänhet anlitas även vid sådana tillfällen, då kapitalanskaffning genom emission av preferensaktier näppeligen skulle vara lämplig eller på nöjaktigt sätt genomförbar. För närvarande funnes förlagslån i fem banker till ett sammanlagt belopp av 258.3 miljoner kronor.¹ I fråga om alla dessa lån gällde numera, att förlagskapitalet icke finge tagas i beräkning vid bestämmande av maximigränsen för vederbörande banks inlåningsrätt utan i stället borde inräknas i de belopp, för vilka täckning skulle i visst angivet förhållande finnas i bankens egna fonder.

För bankerna vore det till olägenhet, att möjlighet numera icke vore dem beredd att erhålla tillstånd att vid beräkning av inlåningsrätten inräkna förlagskapital i fonderna, då inlåningens storlek gjorde det erforderligt och villkoren för förlagslånet funnes för ändamålet betryggande. Sagda olägenhet gjorde sig redan nu gällande här och var och kunde givetvis snart nog bliva ännu mera framträdande. I sådant hänseende erinrades särskilt om det föreliggande förslaget till lagstiftning om de solidariska bankernas ombildning till bankaktiebolag med därav följande skyldighet för dessa banker att kontant inlösa av dem utgivna kommanditlotter.

I utlåtande den 15 januari 1934 över denna framställning anförde *bank- och fondinspektionen* bland annat:

I den av dåvarande chefen för finansdepartementet lämnade motiveringen till 1923 års lag hade anförts, att med då gällande lagstiftning syntes förlagskapitalet icke kunna tjäna till syfte att träda i stället för bankernas vid verkställd rekonstruktion förbrukade fonder. Då det emellertid finge anses vara ett allmänt intresse, att dylik rekonstruktion på lämpligaste sätt komme till stånd, syntes det departementschefen önskvärt, att man genom särskild lagstiftning tillsvidare beredde möjlighet till förlagsbeviskapitalets likställande i formellt hänseende med de egna fonderna; med hänsyn till de i förlagsbevisen inryckta inskränkningarna i rätten till betalning syntes det mot nämnda bevis upplånade kapitalet ur deras synpunkt, som på vanliga bankräkningar insatt medel i banken, i realiteten kunna likställas med bankens egna fonder.

Då förlagsbevisformen för anskaffande av kapital år 1922 anlitas av två banker, hade detta inneburit en nyhet för vårt land. Att denna utväg valts hade, fränsett svårigheten att under då rådande förhållanden öka grundfonderna, berott bland annat därpå, att man ogärna ville genom sådan ökning för framtiden binda ett kapital, som framdeles skulle bliva för stort för att kunna på ett tillfredsställande sätt förräntas av rörelsen. Man hade också beräknat, att vid förlagslånets återbetalningstid så stora avsättningar till reserv- eller annan fond skulle vara verkställda, att fondställningen skulle medgiva inlåningens bibehållande. Detta antagande hade visat sig sätillvida vara riktigt, som vid utgången av den tid, för vilken tillstånd

¹ Enligt tillgängliga statistiska uppgifter rörande bankerna funnos vid årsskiftet 1933—1934 lån mot förlagsbevis: i Skandinaviska Kreditaktiebolaget till 200 miljoner kronor, i Aktiebolaget Svenska Handelsbanken till 40 miljoner kronor, i Aktiebolaget Göteborgs Handelsbank till 10 miljoner kronor, i Wermlands enskilda bank till 3.0 miljoner kronor och i Södermanlands enskilda bank till 3 miljoner kronor.

enligt 1923 års lag givits, behörig relation mellan de ordinarie fonderna och inlåningen förefunnits i båda bankerna.

Då bankföreningen framhållit, att förlagsbevisformen för kapitaltillförsel under senare år vunnit större spridning, i det att såväl banker som andra bolag upplagt förslagslån till betydande belopp, vore detta givetvis riktigt, men anmärkas borde, att syftet med dessa åtgärder, även då det gällde banker, varit ett annat än det, som föranlett 1923 års provisoriska lagstiftning.

Beträffande behovet av den ifrågasatta åtgärden utvisade bankbolagens ställning vid utgången av år 1933, att för det stora flertalet banker fonderna vore tillräckliga för att satisfiera den föreskrivna relationen till inlåningen. Det vore egentligen endast för tre bankers del, därav en storbank och två medelstora solidariska banker, som förhållandet för närvarande i viss mån vore ett annat. För de båda solidariska bankerna tillkomme, att de vid avsedd övergång till bankaktiebolsagsformen bleve nödsakade inlösa kommanditfonder, uppgående för vardera banken till en miljon kronor, vilka fonder medtagits vid beräkning av deras inlåningsrätt.

Vad anginge dessa senare båda banker hölle inspektionen emellertid före, att det skulle visa sig möjligt att bibehålla den erforderliga kapitalstorleken på så sätt, att kommanditlotterna förvandlades till preferensaktier, som tecknades av förutvarande kommanditlottägare eller andra. Det återstode då i själva verket icke mera än en bank, för vilken egentligt behov kunde anses föreligga av den av bankföreningen ifrågasatta åtgärden.

Frånsett de principiella betänkligheter, som mötte mot ett återupplivande av den tidigare provisoriska lagstiftningen på det ifrågavarande området, förefölle det inspektionen mindre lämpligt att stifta lag allenast för ett eller ett par fall, vilka därjämte syntes kunna betraktas såsom undantag. Det syntes ock kunna anses troligt, att den nuvarande, trots ränteläget, rikliga tillgången på insättningsmedel i vissa banker, icke minst i den närmast åsyftade, komme att minska allt efter som den ännu pågående ekonomiska krisen övervunnes, i vilket fall den ifrågasatta lagstiftningen kanske snart skulle befinnas överflödig.

Inspektionen ifrågasatte emellertid i stället två andra åtgärder, av vilka — såsom inspektionen anförde — den ena i allt fall för närvarande skulle råda bot på de förevarande svårigheterna, medan den andra skulle bidra till att även mera varaktigt mildra dem. Härom anförde inspektionen:

Jämlikt banklagen ägde bank, vars kapital icke överstege fem miljoner kronor, att vid beräkning av tillåtet inlåningsmaximum fråndraga belopp, som för bolagets räkning innestode hos annat inländskt bankbolag. Såsom motiv till denna bestämmelse hade på sin tid av inspektionen anförts bland annat, att det visat sig att mindre banker, vilka icke kunnat själva i sin utlåningsverksamhet använda all sin inlåning och därför måst placera en del av densamma hos andra banker, nödgats att på grund av inlåningens fortsatta tillväxt öka sin grundfond, därvid såväl det banken tillförda nya kapitalet som den ytterligare ökade inlåningen ävenledes delvis måst placeras hos andra banker. Ty att en bank av angivna anledning skulle avvisa insättare kunde, enligt vad erfarenheten visat, icke ifrågakomma. Det hade då syntes inspektionen olämpligt att påfordra ökning av det egna kapitalet för en bank, som icke kunde i egen verksamhet finna användning för det insatta kapitalet.

Samma skäl, som sålunda framförts i avseende å de mindre bankerna, föreläge nu för många av de större och medelstora bankerna. Flertalet av dem hade nämligen sedan avsevärd tid tillbaka hos andra banker, däri inbegripet riksbanken, betydande belopp inestående, för vilka de icke funnit användning i sin egen verksamhet. Några betänkligheter mot att i förevarande avseende likställa sagda banker med de mindre syntes icke behöva möta. Detta hade ock på sin tid ifrågasatts av 1917 års bankkommitté, men då en sådan bestämmelse ansetts icke vara av större praktisk betydelse för de större bankerna, hade kommittén icke framställt förslag härom. Därest Kungl. Maj:t skulle finna vad inspektionen nu anfört vara värt beaktande, skulle 49 och 165 §§ banklagen ändras i överensstämmelse därmed, därvid med inländskt bankbolag skulle likställas Sveriges riksbank.

Den andra tänkbara åtgärden i samma syfte, som föranlett bankföreningens framställning, vore att bereda bankerna möjlighet att vid beräkning av inläningsmaximum avräkna kapital, varom i ärendet vore fråga. Detta kapital som i förmånsrättsavseende ställts efter annan inlåning, utgjorde ju i själva verket ett skydd för inlåningen, och det ville förefalla, som om detta förhållande, varigenom berörda kapital komme i en särklass gentemot inlåningen i övrigt, skulle motivera att detsamma icke behövde medräknas i det belopp, för vilket viss täckning skulle finnas i banks fonder.

I fråga om sistnämnda åtgärd anförde en ledamot av inspektionen skiljaktig mening såtillvida, att han ansåg rätt att från inlåningen avräkna förlagslån böra tillkomma bank endast i undantagsfall och fördenskull böra vara beroende av Kungl. Maj:ts tillstånd.

Genom remiss den 29 januari 1934 bereddes fullmäktige i riksbanken tillfälle att i ärendet avgiva utlåtande. Innan sådant utlåtande avgivits, ingav *bankföreningens styrelse* till bank- och fondinspektionen en ny, till Konungen ställd skrift, vari anfördes:

Med anledning av den av inspektionen intagna ståndpunkten i frågan ville styrelsen, under framhållande ånyo av den synnerliga angelägenheten av att vissa jämkningar företoges i gällande regler för beräkning av inlåningsrätten, hemställa, huruvida ej, därest den av styrelsen förut föreslagna utvägen icke befundes lämplig, följande ändringar kunde vidtagas i 49 och 165 §§ banklagen, nämligen:

1:o) I enlighet med inspektionens förslag utsträcktes den rätt, som tillkomme banker med fonder av högst fem miljoner kronor, att från inläningssumman avdraga det belopp, som motsvarade vad som för vederbörande banks räkning inestode hos annan inländsk bank, till att gälla samtliga banker och att avse jämväl medel, som inestode hos riksbanken; samt

2:o) Den till inläningsregeln rörande de större bankerna fogade restriktionen, att inläningssumman dock icke finge överstiga åtta gånger beloppet av bankens egna fonder, uppmjukades genom meddelande av befogenhet för Kungl. Maj:t att i särskilt fall bevilja dispens därifrån, varav skulle följa att i dylikt fall inläningsmaximum komme att beräknas uteslutande efter huvudregeln, oavsett huruvida detta maximum komme att något överstiga åtta gånger fondernas belopp.

Bank- och fondinspektionen har i anledning härav den 17 februari 1934 avgivit förnyat utlåtande, vari anförts, att ett genomförande av bankför-

eningens nu framställda förslag syntes bättre än den av inspektionen i dess tidigare utlåtande ifrågasatta åtgärden att bereda bankerna möjlighet att vid inlåningsberäkningen bortse från kapital, som anskaffats mot förlagsbevis, kunna bidra tillgodose de önskemål, som föranlett bankföreningens framställningar. På grund därav och då inspektionen icke funnit anledning till annan erinran mot förslaget finge inspektionen tillstyrka detsamma. — Vid utlåtandet har fogats förslag till lag om ändrad lydelse av 49 och 165 §§ banklagen, vilket lagförslag innefattar ändring i de båda avseenden, som i den sista skriften från bankföreningens styrelse föreslagits.

Fullmäktige i riksbanken ha i anledning av berörda remiss den 22 februari 1934 avgivit utlåtande i ärendet. Efter att ha anmärkt, att fullmäktige under hand erhållit del av den senare framställningen från bankföreningens styrelse samt av inspektionens däröver avgivna utlåtande, ha fullmäktige anfört:

Vad anginge behovet av den av bankföreningen ifrågasatta åtgärden, hade inspektionen i sitt första utlåtande uppgivit, att svårighet att följa lagens bestämmelser för närvarande föreläge för en storbank och två medelstora solidariska banker. Av den undersökning, som fullmäktige verkställt, ville det förefalla som om — till följd av vissa efter avlåtande av inspektionens utlåtande inträffade omständigheter — liknande svårigheter skulle föreligga eller inom den närmaste tiden komma att föreligga beträffande ytterligare en bank. Under sådana förhållanden syntes det vara nödvändigt att vissa särskilda åtgärder vidtoges i det syfte, som föranlett bankföreningens framställningar.

Vid bedömning av frågan, vilka åtgärder som borde ifrågakomma, ville det förefalla fullmäktige, som om det senast framlagda och av inspektionen tillstyrkta förslaget borde kunna medgiva de ifrågavarande bankerna erforderlig rörelsefrihet.

Fullmäktige ville emellertid framhålla önskvärdheten av, att en viss varsamhet iakttoges vid tillämpningen av det föreslagna dispensförfarandet ifråga om inlåningsregeln för de större bankerna och ansåge sig böra i sådant avseende föreslå, att i lagen intoges en bestämmelse av innehåll att dispens icke lämnades annat än för viss begränsad tid. En sådan tillämpning syntes enligt fullmäktiges mening bäst befrämja en återgång till normala förhållanden, då dylika dispenser icke längre skulle behöva ifrågakomma.

Fullmäktige, som förutsatte att en dylik bestämmelse infördes i lagen, hade hyst viss tvekan om lämpligheten av förslaget att inlåningsrätten för bank med fonder över fem miljoner kronor skulle få ökas med vad dylik bank hade innestående hos annat bankbolag, men då inspektionen icke haft något att erinra mot en dylik bestämmelse, hade fullmäktige icke för sin del velat framställa något ändringsförslag i detta avseende.

Under hänvisning till vad sålunda anförts, ansåge fullmäktige sig icke böra avstyrka bifall till bankföreningens nu ifrågavarande förslag.

*Departements-
chefen.*

Såsom torde framgå av det anförda påkallas ändringar i de år 1920 genomförda bestämmelserna i banklagen om förhållandet mellan bankbolags inlåning och egna fonder icke av något mera allmänt behov. I huvudsak är det förhållandena i en av våra storbanker, som föranlett ifrågavarande

framställningar. Härjämte visar utredningen, att två av de solidariska bankbolagen enligt senaste uppgifter ha en inlåning, som är något större än lagen egentligen medgiver, samt att ytterligare ett bankaktiebolag efter det att vissa föreslagna avskrivningar genomförts kommer att få fonderna så minskade, att de icke stå i behörig relation till inlåningen. Det synes mig emellertid ligga i sakens natur, att därest sålunda undantagsvis i någon bank till följd av bankens utveckling eller andra omständigheter svårigheter yppas att uppfylla givna regler av förevarande art, den närmast till hands liggande lösningen icke bör vara att dessa regler jämkas utan att banken vidtager sådana åtgärder som erfordras för att lagens föreskrifter skola kunna uppfyllas. Detta kan ske antingen genom att minskning i inlåningen åstadkommes eller genom att fonderna ökas. Jag anser mig således icke kunna förorda, att några definitiva ändringar i banklagens förevarande bestämmelser nu genomföras.

Därest statsmakterna intaga denna ståndpunkt, kan det emellertid möjligen för någon bank bliva fråga om att vidtaga åtgärder av antytt slag, vilka först efter någon tid kunna genomföras eller vilka först småningom kunna leda till åsyftat resultat. Fördenskull synes mig rimligt och lämpligt, att det — i anslutning till vad fullmäktige i riksbanken uttalat — genom en provisorisk lagstiftning beredes möjlighet för Kungl. Maj:t att för den närmaste tiden medgiva erforderlig dispens från de bestämmelser, som äro i fråga. Beträffande omfattningen av en sådan dispensrätt anser jag till en början i enlighet med vad i ärendet föreslagits, att dispensrätten bör kunna avse den för banker med fonder till större belopp än fem miljoner kronor givna regeln att inlåningen — även om den för sådana banker gällande huvudregeln är uppfylld — icke må överstiga åtta gånger beloppet av bolagets egna fonder. Dessutom synes mig lämpligt att möjliggöra avvikelse från bestämmelserna i den formen, att en banks inlåning tillåtes överstiga vad eljest är medgivet med ett belopp som motvarar bankens inneliggande kassa och tillgodohavande hos riksbanken. Jag vill erinra, att tillgångar av detta slag kunna sägas för banken representera ett oplacerat kapital, vilket det synes vara naturligt att avräkna vid bestämmande av inlåningsrelationen. En dispensrätt av angiven innebörd torde bliva tillfyllest för det aktuella behovet. Enligt min mening bör den nu förordade lagstiftningen innehålla, att dispens skall lämnas för viss bestämd tid, dock ej längre än till utgången av juni månad 1936.

Föredraganden uppläser härefter ett i enlighet med det anförda inom finansdepartementet utarbetat förslag till lag om rätt för Konungen att medgiva undantag från vissa stadganden angående bankbolags inlåning, av den lydelse bilaga¹ vid detta protokoll utvisar, samt hemställer, att lag-

¹ Denna bilaga, som är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

rådets utlåtande över förslaget måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen bifaller Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten.

Ur protokollet:
R. Borgström.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 8 mars 1934.

Närvarande:

justitierådet EKLUND,
regeringsrådet ASCHAN,
justitieråden GREFBERG,
FORSSMAN.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 23 februari 1934, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag om rätt för Konungen att medgiva undantag från vissa stadganden angående bankbolags inlåning.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av byråchefen för lagärenden i finansdepartementet, hovrättsassessorn Joël Laurin.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 9 mars 1934.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, lagrådets den 8 mars 1934 avgivna utlåtande över det den 23 februari 1934 till lagrådet remitterade förslaget till *lag om rätt för Konungen att medgiva undantag från vissa stadganden angående bankbolags inlåning*; därvid föredraganden hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

John O. Karlsson.